

6632

CON

INDO-CHINOIS

情慾之魔

MA

DEPT LEGAL
INDO-CHINE

Nº 17659

TÌNH

DỤC

光日繪

Nº 471

tirage 1000 brochures

Le

10-5-32

[Signature]

Xã-hội tham-tình tiểu-thuyết L. Q. Nhựt phiên dịch

Handwritten text in the top left corner, possibly a date or signature.

AM

1884

HM

Handwritten text in the bottom left corner, possibly a date or signature.

Handwritten text in the bottom right corner, possibly a date or signature.

Handwritten text at the very bottom of the page, possibly a date or signature.

CON MA TÌNH DỤC

Chàng Châu-Sanh, người tỉnh Quảng-Đông, vốn con nhà thế gia công tử ; phong tư tuấn tú, cử động ôn-nhu. Cha mẹ sanh chàng nguyên là con một, nên coi như của báu trên tay. Thuở nhỏ, cha Sanh thường nói chơi rằng : «Đề con lớn rồi, cha sẽ cưới người vợ đẹp cho con, nghe ! » Kịp khi Châu-Sanh đã tới tuổi trưởng thành, ông cha vì nóng lòng ẵm cháu, nên bèn đánh tiếng kiếm dâu. Mỗi lái đi lại, thoắt con mắt đã mấy tháng trời mà chỉ vì nơi nào cũng không được môn đăng hộ đối, thành ra tới hồi năm Sanh đã 20 tuổi mà việc hôn nhơn vẫn chưa được thành. Nhân Sanh có bà cô ở kế bên làng, có đứa cháu gái tuổi vừa cập kê ; mỹ miều yếu điệu, tánh nết đoan trang, song vẫn phòng khuê chờ đợi, bình tước chưa kẻ bắu tin. Bấy giờ bà cô của Sanh thấy việc hôn nhơn

DEPOT LEGAL
INDOCHINE

N° 17659

nhiều phần trắc trở nên bèn tự nghĩ rằng : «Lấy người ở xa, chẳng thà lấy kẻ họ gần, đã thân từ trước sau này thêm thân.» Nghĩ vậy, mới đem ý mình tỏ với cha Sanh và ước sẽ đứng lên làm mai cho đôi bên được đẹp duyên đôi lứa. Cha Sanh nghe nói, lấy làm vui vẻ vô cùng, tức thì tỏ ý bằng lòng ngay.

Cách đó không lâu, bỗng đâu đảng cách mạng ở thành Võ-Xương khởi nghĩa, tỉnh Việt (1) cũng tuyên bố độc lập ; bấy giờ trong nước loạn lạc tứ tung, giặc cướp tung hoành khắp xứ. Bà cô của Sanh thấy vậy, sợ sau này có chuyện gì biến cố chẳng, nên muốn lo tính cho việc của 2 cháu mình mau được thành tựu, bèn sang nói với cha Sanh xin liệu sớm cho đôi bên thành lễ ; kéo sự đời như cuộc biển dâu, nay vậy mai khác biết đâu là cùng ! Hôm rước dâu, đảng hỏa đảng hoàng, kèn trống inh ỏi ; một trang trai tài gái sắc, khiến ai trông vào cũng phải tấm tắc khen thầm. Phần Sanh bấy giờ trong lòng

(1) Tức là tỉnh Quảng-Đông.

cũng vui mừng khôn xiết, tự nghĩ cái diệm phước đó không biết mình đã tu từ kiếp nào mà ngày nay mới được như vậy. Sau việc cưới, vợ Sanh về nhà trên thì hầu hạ cha mẹ, dưới thì ăn ở với chồng, tình phu phụ thật là nồng nàn đậm thắm; công việc trong nhà đều do một tay nàng gánh vác hết thảy; nên trong chốn gia đình chưa hề có tiếng gì nặng nhẹ. Hai năm sau, trong xứ bỗng nhiên phát sanh ra bệnh ôn dịch. Cha mẹ Sanh bất hạnh trước sau đều theo «Quan ôn» mà về nơi chín suối. Từ đó trở đi, công việc làm ăn trong nhà mỗi ngày một sút kém, lại thêm gặp năm đại hạn, lúa cấy mất mùa, tiền mượn ruộng không đâu thu được, phần phải ăn tiêu xài phí, trong nhà cũng vì đó mà túng bấn vô cùng. Hồi đó vừa gặp Sanh có ông chú ở bên Mỹ-châu làm ăn buôn bán, tiền của cũng khá giàu, nghe biết nhà Sanh khốn đốn, trong lòng áy náy không yên, bèn viết thư cho Sanh kêu sang bên Mỹ mà ở và ước sẽ kiếm giúp công việc cho mà làm. Sau khi Sanh tiếp được thư, trong lòng

nửa vui nửa buồn ; vui vì gặp lúc nguy nan mà được ông chú sẵn lòng giúp tới, để cho có chỗ tạm thời mà nương nhờ ; buồn là vì đang thời cùng vợ sum họp một nhà mà bỗng nhiên lại phải chia tay, song bây giờ dầu có lòng mà đi thật đi nữa, thì tiền tàu cũng không có ; bây giờ mới vội vàng viết thư trả lời cho ông chú hay. Ông chú thấy vậy, lập tức gửi cho 500 đồng vàng Mỹ - kim làm tiền lộ phí và hối phải tức thì khởi hành ngay. Sanh nhận được tiền, bèn sửa soạn đồ hành trang dự bị nay mai khởi trình sang Mỹ. Khi sắp đi, đình ninh nói với vợ rằng : « Từ hồi em về nhà ta tới giờ, trăm công ngàn việc đều chỉ do mình tay em đơm đương hết cả. Anh thực cảm kích vô cùng. Anh vẫn tưởng đôi ta đã lấy nhau thì được cùng nhau sum họp một nhà để phụng dưỡng song thân cho trọn đạo làm con, không ngờ vận nhà biến cố, cha mẹ bất hạnh đều mắc bệnh mà qua đời. Nay trong nhà ăn tiêu không đủ, túng bấn khó xoay ; thật là trước kia không ai ngờ tới. Song cũng may còn nhờ có ông chú có lòng thương tới,

gởi cho ít tiền kêu qua bên Mỹ làm ăn. Nay anh đã định ngày khởi hành, từ nay góc biển chùn trời, núi sông cách trở, biết ngày nào ta lại gặp nhau. Em ôi ! Em nên biết một ngày đôi ta đã cùng nhau sum họp thì chỉ lúc nào thực là bất đắc dĩ lắm mới phải nhẫn lòng mà phân ly đó thôi. Tuy nhiên, đôi ta ngày nay mà phải chia tay, đó bất quá chỉ là sanh ly, chứ không phải tử biệt. Huống chi người ta đã sanh ra ở đời, có hợp tất phải có tan, có tan tất phải có hợp ; ấy cũng vì ngày trước có hợp nên ngày nay mới phải phân ly ; song há ngày nay chia rẽ mà sau này lại không có ngày tái hợp hay sao ? Anh đi chuyến này, lâu nhứt chỉ ba bốn năm thì lại sẽ trở về. Vậy em ở nhà cứ yên tâm mà coi sóc việc nhà. Cái ngày anh trở về tuy nó còn xa, nhưng đôi ta đã có lòng thương nhau thì dầu cho có xa người xa mặt nhưng lòng nào có xa...»

Nàng nghe Sanh nói bấy nhiêu lời, trong lòng đã thập phần cảm động, hai hàng lệ bỗng đâu chứa chan sa xuống, nước nở hồi lâu

rồi cầm lấy tay Sanh mà nói rằng : « Chúng ta đã sanh ra kiếp làm người, cuộc sanh ly tử biệt sao mà thoát khỏi ; song người ta đâu phải gỗ đá, há lại chẳng lấy thể làm bi thương hay sao ? Nay chàng bất đắc dĩ đã phải đi xa thì thiếp cũng không sao mà ngăn trở được. Thôi thì chúc chàng đi chuyến này cho đặng bình yên, cõn về phần thiếp ở nhà, một mình cần thủ khuê môn, nhờ mười đầu ngón tay cũng được no ấm. Xin chàng cứ yên tâm ở bên đó mà làm ăn, đừng lo nghĩ gì tới thiếp cho hao tổn tinh thần.» Đêm hôm đó, hai vợ chồng ngồi kề vai nhau mà kể lể trò chuyện thâu đêm. Mỗi khi tới chỗ thương tâm thì hai người lại trông nhau mà khóc lóc. Song le lời chúc định ninh, thì giờ tên bắn, bất giác chuông chùa ở xa đã điểm năm canh. Sanh bèn trở dậy sửa soạn hành trang ; chẳng bao lâu bên phía đông trời đã sáng bạch, ngoài bến đã có thuyền tới đậu từ lâu. Bấy giờ Sanh chỉ biết cùng vợ chia tay lên đường. Khi vợ Sanh đưa chun Sanh ra tới bến đò, trong ruột rối như tơ vò chín khúc, mà sứt sè khóc không ra

tiếng, mãi tới khi thuyền đã khuất hút, bấy giờ nàng mới quay mình trở lại, không ngờ bỗng nhiên vật mình té nhào xuống đất bất tỉnh như sượng. Lúc đó vừa may gặp thím của Sanh cũng ra đưa chôn Sanh qua đó, thấy vậy cả kinh, bèn vội vàng đỡ nàng trở dậy đưa về nhà đặt nằm trên giường, lấy dầu thoa khắp mình mẩy, hết cách cứu chữa. Được một hồi lâu, nàng mới lần lần tỉnh dậy, nhớ lại mới hay chồng mình đã từ giả mình mà khởi hành. Bấy giờ nàng càng nghĩ bao nhiêu lại càng lấy làm tủi phận đau lòng bấy nhiêu. May nhờ bà thím Sanh hết cách yên ủi và ở lại nấu nướng làm giùm công việc mấy hôm, chừng đó lòng nàng mới yên được một chút. Song mỗi lần sực nhớ tới chồng thì lại không sao cầm giọt nước mắt lại được.

Lại nói chàng Châu Sanh từ khi từ biệt vợ lên đường ra đi, xuống Hongkong đáp tàu thẳng đường qua Mỹ. Đi tàu hơn một tháng thì tới bến, lên Niu-Dô (New-York) hỏi thăm tìm kiếm người chú. Tới nơi, chú cháu gặp nhau, xiết bao mừng rỡ ! Ông chú bèn cho

chàng ở ngay trong tiệm làm chức kế toán, kiêm coi sóc hết thấy mọi việc, mỗi tháng cũng được lãnh lương tiêu xài.

Thi giờ thắm thoát, ngày tháng thoi đưa... từ ngày Sanh từ biệt nhà cửa ra đi, bất giác đã vừa được một năm tròn. Trong cái thời kỳ đó, vợ Sanh ở nhà chỉ chuyên cần công việc kim chỉ, không việc gì chưa hề bước ra tới cửa một bước, người trong xóm ai nấy cũng lấy làm khen ngợi. Nào ngờ đất bằng bỗng nổi phong - ba !!! ... Nguyên trong xóm vợ Sanh ở có tên công tử Mỗ, vốn là con nhà giàu có, ưa lịch sự, quần áo rất bảnh bao, ngày thay bốn năm bộ. Mỗi khi ra đường, hề gặp đòn bà con gái là mắt la mày lém, lại gần buông lời bướm ong, dầu cho có bị rầy la mắng chửi cũng coi như thường. Nhân Mỗ xưa nay vẫn được nghe tiếng vợ Sanh tánh nết hiền hậu, nhan sắc tuyệt vời, song chỉ hiềm vì một nỗi phòng xuân khóa kín, nên mắt xanh chưa lọt má đào. Một ngày kia, vợ Sanh vừa về nhà thăm cha mẹ trở về, giữa đường gặp Mỗ.

Thình lình gặp mặt mỹ - nhơn, Mỗ bất giác đã hồn xiêu phách lạc mà đứng trơ ra đó như phong đá. Rồi lẻo đẻo theo sau, mãi tới khi nàng về tới nhà, chừng đó Mỗ mới biết nàng là vợ của Sanh. Khi trở về nhà, Mỗ tâm thần rối loạn, lúc cười lúc khóc, ra vào như dại như ngây. Một ngày kia, đương ngồi bỗng nhiên đập bàn la lớn lên rằng : «Đẹp thiệt ! Đẹp thiệt ! Quả lời họ đồn không sai chút nào : Nhưng trời ơi, sao không có mắt làm vậy, mà đem nàng gán bó cho thằng ăn mày chết đói đó làm chi ! » Người nhà Mỗ thấy vậy lấy làm kinh hãi, tưởng y bị ma quỷ gì ám hại chớ không sai, mới mời hết thầy bói tới thầy cúng về nhà cúng bái huyền thiên. Song cúng thì cứ cúng, còn Mỗ thì cứ việc lảm bảm nói bậy nói bạ một mình... Nhân Mỗ có một người bạn cũng là một đấng hào sắc chi tử, thấy Mỗ giàu, thường vẫn đi lại nịnh hót để kiếm ăn, nghe biết đầu đuôi câu chuyện, mới thân hành tới thăm Mỗ mà nói với Mỗ rằng : «Anh hãy cứ yên tâm

để ta cùng nhau bàn tính với nhau cho rồi, chờ chuyện đó nhỏ nhận, há lại phải cần tới ông Gia-Cát nữa hay sao ? » Mỗ nghe nói cả mừng, bính cũng nhưn đó mà đột nhiên thuyên giảm, bèn năn nỉ hỏi han xem kể gì. Bạn mới ghé miệng vào lỗ tai Mỗ mà sẽ nói rằng : «Cứ làm như vậy, như vậy thì làm gì mà chẳng được ! » Mỗ nghe đoạn, mừng quỳnh cả lên, bất giác xua chun múa tay lên vỗ vai bạn mà nói rằng : «Nếu việc này mà thành công, thế nào tôi cũng sẽ hậu tạ, nghe ! » Rồi từ đó trở đi, trong lòng Mỗ đã chứa sẵn một việc phi thường, chỉ còn chờ cơ hội tới là đem ra thi hành thôi vậy. Một hôm, trời sắp tối, mây đen kéo nghì ngút đầy trời, điển chớp nhấp nhóang cả bốn phương, bính như cơn mưa rào ở đâu sắp sửa rầm rầm kéo tới. Bấy giờ Mỗ mới lủi cúi tìm tới nhà Sanh mà kêu cửa xin vào. Khi vợ Sanh chạy ra mở cửa, Mỗ tự xưng mình là bạn của Sanh vừa mới ở bên Mỹ trở về nước và nói Sanh ở bên ấy có nhờ đưa giùm bức thư đem về. Vợ Sanh tưởng thiệt, mới

khẩn khoản mời khách vào chơi xơi nước rồi hỏi han chồng mình gần đây ở bên ấy trạng-huống ra sao. Mỗ cũng tùy cơ ứng biến lựa câu mà trả lời. Được ít lâu, cơn mưa ở đâu bỗng nhiên đổ xuống ào ào, đánh lấp cả tiếng hai người đương ngồi trò chuyện với nhau. Bấy giờ đôi bên chỉ ngồi im đối diện mà nhìn nhau, nhìn lâu hóa ngượng ; vợ Sanh vì ngồi trước mặt một người khách lạ đờn ông xưa nay mình chưa quen biết bao giờ nên lấy làm ngượng ngùng mà chỉ cúi đầu xuống cho đỡ thẹn. Còn Mỗ lúc bấy giờ cứ việc mắt la mày lém, coi suốt từ đầu tới chun, coi đi ngấm lại, càng ngấm càng xinh, càng xinh càng ngấm, không một chỗ nào là bỏ sót ra ngoài vòng con mắt hết thấy, mà trong lòng thì đã như thiêu như đốt, lửa dục sôi lên sùng sục. Mỗ cảm lòng không dặng mới đứng phắt dậy chạy lại mà ôm lấy vợ Sanh vào lòng. Vợ Sanh đã hơn một năm nay chưa thấy mặt chồng, nay hốt nhiên cùng Mỗ ngồi đối diện nhau từ nãy mà trò chuyện thì đã tức cảnh sinh tình, nhớ lại cái tình cảnh hồi Sanh còn ở nhà

chưa có ra đi. Tới lúc Mỗ chạy lại giở cái thủ đoạn đó ra thì mình mảy chân tay nằng tê tái rời rạc, không sao tự chủ được nữa, u-thị chỉ biết trù trù đưa đẩy, mà tùy cho Mỗ muốn làm sao thì làm....

Khi chuyện đã rồi, vợ Sanh mới cất tiếng thở thẽ mà nói với Mỗ rằng : « Nay tấm thân ngà ngọc của thiếp đã chót phỏ thác cho chàng, bây giờ cũng không biết nói năng làm sao được nữa. Nhưng từ nay chàng bỏ thiếp mà đi, biết tới bao giờ ta lại được cùng nhau sum vầy tụ họp. Vậy chàng tính sao ? » Mỗ nghe nói, cười mà đáp rằng : « Tôi vốn cùng nàng ở chung một xóm, và được nghe phương danh đã lâu, song chỉ vì hiềm nỗi chưa được ngó tới dung nhan thôi vậy. Từ hôm giữa đường cùng nàng gặp gỡ, tôi về nhà vì nàng mà đau bệnh tương tư, cơ hồ sắp chết. Sau nhờ được người bạn bày giùm cho tôi cái diệu kế này, nên ngày nay mới được cùng nàng tụ họp vậy ! » Vợ Sanh lại nói : « Thảm nào khi thiếp mới thấy chàng, coi mặt hình như quen biết đã lâu. Nhưng sao bữa chàng gặp thiếp

chàng lại cứ tay chỉ miệng nói làm cho thiếp phải hổ thẹn vô cùng làm vậy. Chàng thiệt cũng lỗ mãng thái quá thiệt!» Nói rồi hai người đều trông nhau khăng khặc cả cười. Từ đó trở đi, đôi bên cùng nhau đi lại, càng ngày càng thêm thân mật vô cùng. Mỗ lại tiền lắm bạc nhiều, hàng ngày mua hết đồ trang sức này lại sắm tới quần nọ áo kia, cốt kỳ cho được vừa lòng nàng mới thôi. Rồi thì ngày qua tháng lại, con én thoi đưa, vợ Sanh chẳng những đem cái tình quyến luyến thuở nay đối với Sanh mà phó cho dòng nước biển Đông mà đã coi Sanh như không có, mà lại đối với Mỗ đã nghiêm nhiên như một đôi vợ chồng mới cưới rồi vậy. Song le, sự đời thay đổi, tai vách mạch rừng; chuyện hay thì khó biết, chớ chuyện dở dễ đồn xa. Nguyên Sanh có người anh họ là Giáp, làm chức giáo học trong một trường tiểu học bên xóm đông, lâu nay đã phong thanh nghe biết chuyện dở của em dâu mình. Hồi đầu khi mới nghe họ nói thì chỉ pho một cái cười mà cho là đồn bậy, vì nghĩ em

dâu mình tánh nết đoan trang, người trong xóm xưa nay ai nấy thấy đều kính trọng, nên quyết không đến nỗi làm ra chuyện cầu thả như thế, chắc là những kẻ thù nghịch không tra cố ý đồn bậy ra như vậy đó thôi. Nhưng mỗi lần Giáp đi ra ngoài thì quái lạ, cứ thấy chỗ nào cũng dư luận cứ nao nao cả lên về chuyện đó ; bấy giờ trong lòng mới phải sanh nghi mà để tâm dò la cho biết thiệt giả. Quả mấy bữa sau, Giáp nhơn đi qua gần đó, chánh mắt thấy Mồ đi thẳng tuốt vào nhà em dâu mình. Bấy giờ Giáp mới biết quả nhiên là sự thiệt không sai và định xông vào trong nhà bắt luôn cả đôi đem trói lại mà bêu xấu cho một mẻ. Sau lại nghĩ lại cha Mồ là một tay cáo già giàu có, nếu bây giờ mình làm nhục con y, chắc sau này y sẽ kiếm chuyện mà trả thù mình, chừng đó chẳng hóa ra mình tự giội nước lên lưng mình sao ? Chi bằng ta cứ làm như thế này có lẽ lại là thượng sách. Nghĩ vậy, bèn về nhà viết một bức thư gởi cho Sanh mà nói rằng :

« Quảng-Đông, ngày . . .

Tháng . . . năm Dân-Quốc thứ . . .

« Châu-Sanh hiền đệ như kiến,

« Cùng em cách biệt, đã trót hai năm trời
« nay ; tin tức vắng tăm, cũng gần năm rưỡi.
« Tưởng em ở bên ấy mọi việc đều chơi chầy,
« anh rất lấy làm mừng. Duy nhà em gần
« đây có xảy ra một chuyện bất ngờ, thiệt
« khó lòng mà nói ra khỏi miệng được.
« Nguyên vợ em tánh nết khôn ngoan, phẩm
« hạnh hơn người, trong làng xóm xưa nay
« ai cũng kính nể, đều đó em cũng đã biết.
« Vậy mà đờn bà nhẹ dạ, tánh nết thay đổi
« khác thường ; chẳng biết đã từ bao lâu nay
« bỗng nhiên dan díu với một tên Mồ nào
« trong xóm, nay đã nghiêm nhiên như đôi
« vợ chồng mới cưới đã được hơn tháng nay
« rồi vậy. Trước kia anh nghe họ nói, vẫn
« còn bán tín bán nghi, sau mới tự mình
« thân hành tới đó dò la thì quả nhiên
« là chuyện thiệt chẳng sai. Lẽ ra anh
« đã cho bắt cả đôi đem nộp quan mà trị

« tội, ngặt vì chiếu theo luật hình thì những
« việc « thông gian » nếu không phải tự tay
« người chồng đứng tên khống cáo thì đôi
« gian phu dâm phụ vẫn được thung dung
« ở ngoài vòng pháp luật ; nên anh vẫn chưa
« hề đả động gì tới. Vậy tiếp được thư này,
« em nên liệu sửa soạn hành trang mà về
« ngay lập tức để anh em ta còn liệu bề mà
« khu xử. Khi em được biết tin này, chắc
« không khỏi đau lòng căm giận, song nay đã
« Phúc thủy nan thân » (nước đổ khó bề múc
« lại được) dù cho tức giận cũng là vô ích,
« bắt buộc liệu sớm trở lại quê nhà, nghỉ
« cách mà trị tội cho chúng biết tay, như
« thế còn là thượng sách. Mà còn điều này
« nữa em nên nhớ : khi nào em về, chớ có
« vội về luôn thẳng nhà, chớ tới trời tối ít
« người đi lại, chừng đó hẵng lên lại nhà
« anh, anh sẽ có cái kế này cùng em bày tỏ.
« Giấy văn tình rài, kể sao cho xiết.

Nay kính.

Giáp viết bức thư đó xong, lập tức đem gởi
cho em mình. Một tháng sau Sanh ở bên Mỹ

đã tiếp được. Bóc thư ra coi, bất giác nộ khí xung thiên, cảm giận không biết chừng nào mà kể ; nghĩ lại hồi mình còn ở nhà tình vợ chồng tương thân tương ái biết bao nồng nàn ; vậy mà bây giờ bỗng nhiên thay lòng đổi dạ, ôm cầm kẻ khác đem đặt mình vào cái địa vị người ngoài. Ở đời này có sự nào lại kỳ lạ như thế hay không ! Nghĩ vậy bèn lập tức viết thư trả lời lại người anh như sau này :

Nuru-Do, ngày. . . tháng. . . năm...

Hiền-huynh huệ giám,

« Tiếp được thư anh, mọi điều em đã được rõ ;
« Vậy nay trả lời để anh được biết : vợ em
« hư nết, làm chuyện điểm nhục gia thanh,
« thiệt là cảm giận vô cùng. Nay xin theo lời
« anh chỉ giáo, sửa soạn về quê tức thời. Vậy
« xin viết thư này nói trước để anh biết.

« Tắc lòng rối loạn, nông nổi khôn bày cho
« hết, xin anh thứ lỗi.

Em anh : Sanh.

Nay kính.

Sanh gửi bức thư đó xong, tức thì thâu thập quần áo, dự bị nay mai khởi hành. Chú Sanh thấy Sanh xin phép về quê, vẫn tưởng trẻ thơ nhớ nhà, ai ai cũng vậy, mới trừ tính trả tiền công ra lại tặng thêm một trăm đồng vàng nữa và định ninh dặn dò về nhà chơi chừng sáu tháng rồi lại qua ngay làm việc. Sanh đều nhứt nhứt vâng lời. Hôm sau vừa gặp có kỳ tàu chạy về Hường - Cảng (Hồng - Kong), Sanh bèn vội vàng mua vé xuống tàu về nước. Khi ở trong tàu, một mình ngồi do dó trong cửa kiến, ngó ra thấy trời xanh nước biếc, linh đình mịt mù thì bất giác tức cảnh sinh tình, nổi lòng chan chứa ; sức nhớ lại hồi sau khi cha mẹ đã khuất núi đi rồi, một mình cô thân quả-độc, vượt biển ra nước ngoài kiếm ăn, vẫn tưởng sau này nhờ Trời mở mắt mà thương tới cho, ai ngờ nay ở nhà lại phát sanh ra chuyện sỉ nhục như thế. Nghĩ đi nghĩ lại, khối lòng như nước thủy trào, bông bột khi lên khi xuống, bắt dịp với tiếng sóng vỗ ào ào ngoài biển, pha lẫn với tiếng máy chạy xình xịch dưới boong tàu...

Tàu chạy được gần một tháng thì tới Hong Kong, Sanh bèn lật đật lên bờ đáp luôn tàu khác đi lên Dương-Thành (1). Khi tới nơi mới vô khách sạn mà gọi tạm đồ đạc ở đó rồi một mình đi mua giấy xuống tàu nhỏ xà-lúp về thẳng nhà quê, mãi tới canh hai thì về tới bến ; Sanh bèn lại thẳng nhà anh mình ở xóm Đông mà kêu cửa. Giáp mở cửa ra tiếp mời vào. Anh em đôi bên lâu nay cách biệt, nay bỗng gặp nhau, thôi thì tay bắt mặt mừng, vui vẻ khôn xiết ! Được hồi lâu, 2 người hàn huyên đầu đũa, Giáp biết Sanh từ sáng chưa được ăn gì vào miệng, mới vội vàng giết gà làm cơm, cùng nhau ngồi vào ăn uống. Sanh vì chuyện nhà ngan ngổn, ruột rối như khúc tơ vò, nên chỉ ăn uống qua loa rồi khấn khoản xin Giáp mau mau bày giúp kế hoạch để tiện việc mà tiến hành. Giáp nói : «Phàm làm việc gì cũng vậy, nếu quá ư hấp tấp thì không sao thành công được ; huống chi lại là việc này thì lại càng

(1) Tức là thành Quảng-Đông.

nên cẩn thận lắm mới được. Để lát nữa, ta sẽ cùng em thân hành đi lại chỗ đó rồi tùy theo cơ sự mà ra tay ! Em hãy dẫn lòng ngồi đợi lát nữa đi». Rồi hai người ngồi đối diện nhau mà trò chuyện cho qua thời giờ. Chẳng bao lâu, văng vẳng đằng xa đã nghe thấy tiếng gà gáy, Giáp bèn đứng dậy đi lấy một con giao sáng quắc đưa cho Sanh cầm lấy, rồi hai người giắt nhau cùng ra đi. Bấy giờ nhà nào nhà nấy vẫn còn đóng cửa kín mít, đường sá vắng tanh ; trên trời lốm đốm sao xa, chỉ trong bụi cỏ ló ra những tiếng dế kêu run khóc, bắt nhịp với tiếng chun thong thả của hai người đương đi khi khoan khi nhặt. Một lúc lâu, hai người đã đi tới nhà Sanh, kế bên nhà có một cây cổ thụ cao chót vót lên tới đình nhà. Bấy giờ hai người mới trước sau bám lấy thân cây mà trèo lên. Lên tới nơi, sẽ bước đón đến lại chỗ cửa kiếng trên nóc nhà, cả hai đều nằm phục mình

mà ngó xuống, thấy trong phòng đèn lửa sáng choang, trên bàn đũa chén bừa bộn. Một đôi trai gái đương kề vai nhau mà chén tạc chén thù, trăm phần ân ái!!! . . . Cái cảnh tượng bấy giờ đem so với hồi Sanh còn ở nhà thiết là một trời một vực khác xa!!! Sanh vừa để mắt ngó xuống, trong lòng đã như dao cắt kim châm, mồ hôi chảy toát ra đầm thắm, tức thì không nói nửa lời, đứng phắt dậy định cầm dao phá nóc nhà ra mà nhảy xuống. Giáp thấy vậy vội vàng kéo lấy tay Sanh ôm vào người mình mà sẽ nói rằng : « Khoan đã, khoan đã ! Không thì công việc hỏng hết bây giờ!!! Em hãy dẫn lòng mà đợi một lát nữa xem sao đã !!! » Sanh nghe thấy anh nói vậy mới nuốt giận mà chờ đợi xem sao. Một hồi lâu, Mồ đã say lử ra như bún, vợ Sanh bèn đứng dậy đỡ giắt va lên giường nằm, lấy mền đắp cho tử tế, và dặn hăng nằm đó ngủ tạm, đoạn một mình trở ra giọn dẹp mâm bát đem ra ngoài

hiên rồi lại quay vào lượm lật những xương cá xương thịt để vào cái rổ thúng thắt đi ra mà sẽ khép cửa lại, rồi đem rổ xương đó ra đổ ở ngoài mé sông cách nhà chừng hơn chục bước. Bấy giờ Giáp thấy vợ Sanh đã ra khỏi nhà, mới vội vàng sẽ nói nhỏ với Sanh rằng : « Thôi, bây giờ xuống mau đi ! Mau mau giết chết thằng cha đó đi rồi lại trở lên đây, nghe ! Nhưng này, cần phải giết cho nó thiệt chết đã rồi hẵng trở lên đây mới được đấy, mà cũng đừng có cho con dân phụ nó biết mảy may mới được ! » Sanh nghe dứt lời, tức thì phi thân nhảy xuống, đẩy cửa xông thẳng vô phòng. Bấy giờ Mỗ đang nằm ngủ ngáy gồ xè xè ở trong mùng. Sanh vừa thấy kẻ tình địch của mình, máu điên ở đâu đã kéo đầy lên mắt, mới cầm dao phăm phăm sẵn lại... Dưới bóng đèn dầu nhấp nhোáng, bỗng thấy một đạo hào quang đến nhoáng một cái, tức thì đầu với thân của Mỗ đã phân ra làm hai khúc

rồi vậy !!! Hạ thủ xong, Sanh lập tức trở ra, luôn tay khép cánh cửa lại y nguyên như cũ rồi lại bám mình vào cây cổ thụ mà vội vã leo lên nóc nhà. Lúc đó đã thấy vợ Sanh lẻo đẻo ở đằng xa trở về. Hai người vẫn cứ im hơi nín tiếng nằm phủ phục ở trên nóc nhà dòm xuống xem sao. Khi vợ Sanh bước vào tới nhà, bèn quay lại đóng chặt cửa lại, rồi chạy lại rửa tay đi thẳng vào buồng. Mới đi được vài bước, thoáng thấy trên đường dưới đất hình như có máu vũng linh láng, bất giác cả kinh lui lại mấy bước mà rú lên một tiếng ; sau vội cầm lấy cây đèn trên bàn lại gần bên giường vén màn lên soi thì : Chao ôi ! Tấn thảm kịch ở đâu mới dữ giội đã hiển hiện ra trước mắt nàng rồi vậy ! Bấy giờ vợ Sanh đứng ngây ra đó như điên như dại, hồi lâu cả tâm hồn đều bị tấn kịch không ngờ nó thấu đi đâu hết. Hồi lâu, nước mắt bỗng tràn trụa chảy xuống ròng

ròng, mới đột nhiên để cây đèn xuống mà đi lục soát hết mọi nơi, nhưng tìm đi tìm lại, thấy đều không thấy tung tích gì cả. Mới lại trở vào trong phòng loanh quanh luẩn quẩn như người đã hồn xiêu phách lạc rồi vậy ! Rồi hốt nhiên như đã nghĩ được kế gì, hốt ha chạy phóng ra sau nhà lấy hai cái tỉnh (1) lớn đựng rượu ở trên một cái giá cây đem xuống và chạy vào nhà bếp rút luôn một con dao to sáng quắc, nhứt nhứt khuân cả vào phòng, đoạn cởi phứt áo ngoài ra rồi đem Mồ lột cả quần áo ra mà đem chặt cái thây ma ra từng khúc bằng bàn tay một và nhét đầy cả vào hai cái tỉnh ; sau còn cái sọ, vì miệng cái tỉnh không được rộng mấy, không thể nhét vào cho hết được, mới lấy dao mà mổ ra làm năm làm sáu rồi cũng đem nhét hết cả vào. Việc song đầu đó, bèn đi giặt khăn mà lau chùi trên dưới đất cho thiệt sạch vết máu, trước sau mất hơn một tiếng đồng hồ ; mọi việc đã ổn thỏa, chừng

(1) Tức là cái tỉnh.

đó mới ngồi phịch xuống ghế mà nghĩ ngợi chút đỉnh rồi lại ra ngoài lấy một cái xuống đem vào, đào ngay chỗ chун đường lên hai cái lỗ sâu chừng hơn thước, đem chôn hai cái tỉnh xuống rồi vùi đất lên trên. Vợ Sanh cả đêm lũng cũng làm lũng, mỗi một ly bì, mới ngồi gục đầu xuống bàn mà thiên thiếp ngủ đi.

Bấy giờ trời đã gần sáng, chim trên cành riu rít kêu ca, Giáp với Sanh mới nhìn nhau mà lắt đầu lè lưởi rồi cùng nhảy xuống đất mà trở lại nhà. Khi hai người đã ngồi yên, Sanh bèn thở rai mà nói với anh mình rằng : « Vừa rồi thấy cái thủ đoạn của con dâm phụ mà em phải rùng mình sớn gáy ! Em cùng nó ở chung cha đã mấy năm trời mà vẫn không biết nó hiểm độc như thế. Tục ngữ có câu : Biết người biết mặt khó biết lòng, thiệt quả không sai một chút nào vậy.

Song le, nay nhờ anh bày cho diệu kế đã hạ thủ được tên gian phu, trong lòng em cũng được thư thái một hai. Nhưng còn con dâm phụ kia vẫn được thư thái tự tại thì em vẫn chưa được cam tâm chút nào. Vậy nhờ anh thủy chung cùng em trùu-hoạch cho xong hết thấy công chuyện thì em cảm ơn anh bội phần vậy.» Giáp nghe đoạn, trầm ngâm giây lát rồi nói với Sanh rằng ; «Cứ như ý anh thì bây giờ em hãy trở lại Quảng-Châu, trước hết trở lại đó viết một bức thư gửi về nhà, nói rằng mới ở Mỹ-Châu về nước, chờ một vài bữa nữa sẽ về tới quê nhà v. v... Rồi ở đó thuê thập hành trang, chánh thức đáp tàu về làng, để xem con dâm phụ nó xử trí ra làm sao, chừng đó hãy nghĩ cách mà trị nó, không biết em có cho như vậy là phải không ? » Sanh nói : « Kể đó hay lắm ! Cứ theo như lời anh nói vậy mà thi hành chắc được.» Ngay sáng hôm đó, Sanh bèn từ biệt anh mình mà ra tỉnh, trở lại nhà khách sạn sửa soạn hành trang. Vài hôm sau, đã đàng đàng chánh thức về nhà

rồi vậy. Vợ Sanh ở nhà, mấy bữa trước đã tiếp được thư của Sanh ngoài tỉnh gửi về, mọi việc đã đều dự bị sẵn sàng ngay từ trước nên khi gặp mặt đã không tỏ ra chút gì lo sợ mà lại còn tươi cười hơn hờ, hầu hạ cung kính lạ thường. Sanh thấy vậy, cũng nhìn hơi nín tiếng mà đối đãi với vợ như xưa, tuyệt nhiên như không biết gì tới chuyện xấu của vợ mình hết cả. Vợ Sanh thấy cái thái độ của chồng mình như vậy, trong lòng lại càng lấy làm mừng thầm... Ngày tháng trôi đưa thời giờ thấm thoát, từ hôm Sanh về nhà ở với vợ, bất giác đã được hơn tháng, ngày thường trong bụng lăm le chỉ muốn “phá toạc cái móng heo” cho vợ mình biết tay nhưng khốn nỗi nghĩ đã mòn óc mà vẫn không có kế gì khả dĩ thi hành được cả. Mà bấy giờ dư luận trong làng thì đã nôn nao cả lên về việc chàng Mỏ con một vị phú hào trong làng bị mất tâm tung tích. Một bữa kia, ông nhạc Sanh vì cưới vợ cho con, thấy Sanh là tràng rể mới ở ngoại quốc trở về, trong lòng rất muốn cùng Sanh tiếp chuyện, mới viết thiệp sang mời chàng

rẻ và con gái mình qua uống rượu đám cưới. Sanh tiếp được thiệp, cả mừng, tức thì sửa soạn quần áo, song song cùng vợ về bên ông ngoại ăn cưới. Khi tới nơi, đôi bên tay bắt mặt mừng, vui vẻ khôn xiết ! Chẳng bao lâu, tới giờ vào tiệc. Khách ăn đã tưng vị đầy đủ, ai nấy đều chén anh chén chú, ăn uống cười nói ồn ào. Bấy giờ Sanh cố ý uống cho thật say, mỗi khi uống đều dốc cạn chén. Mấy người ngồi ăn cùng bàn lại lấy chén lớn rót đầy mời Sanh, Sanh cũng chẳng từ mà ừng ực giốc hết giáo cả vào miệng. Nửa giờ sau, Sanh bỗng giả đò làm ra bộ xay xua chệnh choáng, nói năng lè nhè ; rồi lại kêu la trong miệng khô khát mà đòi nước uống. Các đầy tớ nữ tỳ ai nấy đều vội vàng chạy đi giót nước đem tới, Sanh đều lấy tay đẩy ra không chịu cầm lấy uống mà rằng : « Tay chúng bay rơ bẩn lắm, phải để vợ tao nó thân hành giót cho tao uống mới được ! » Các khách ngồi ăn thấy vậy, ai nấy đều cả cười. Ông nhạc Sanh nghe tiếng cười nói rầm rỹ, vội

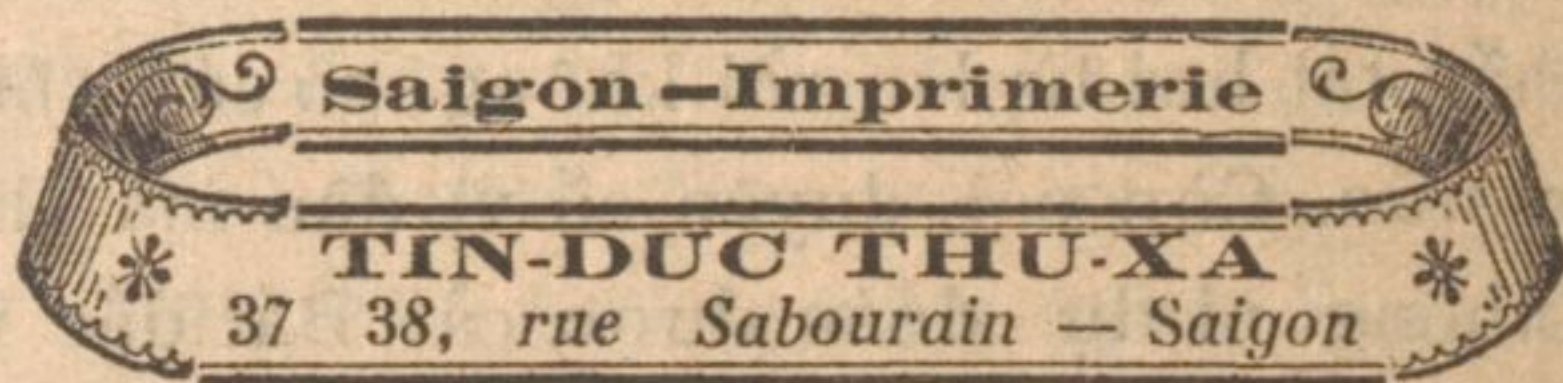
vàng chạy lại hỏi xem việc gì. Bấy giờ mấy tên tỳ-nữ mới đem chuyện nói lại cho nghe, ông nghe đoạn, tức thì sai đầy tớ kêu con gái mình ra ngay. Lúc đó vợ Sanh vì ngại ngoài nhà khách đông ngồi đó uống rượu, nên xấu hổ không chịu đi ra. Ông nhặc Sanh mới lật đật chạy vào thúc dục con mình. Chừng đó vợ Sanh mới dẫn lòng cố bước ra ngoài nhà ngoài, chạy lại bên mình Sanh hai tay dâng chén nước đưa cho Sanh uống. Sanh đỡ lấy đưa mắt sẽ ngó rồi bắt đi mà cười lạt nói rằng : « Chén trà này đã nguội lạnh cả rồi. không sao mà uống được nữa. Cho tôi chén khác nóng hơn một chút được không, hử mình ? » Vợ Sanh nghe nói lại vội vàng cầm lấy cái bình tích đi lấy nước trà nóng đem lại lấy chén lớn rót đầy đưa Sanh. Sanh lại đẩy ra mà rằng : « Giọt như vậy không được, phải thò cái chén vào trong bình mà múc ra cho tôi thì tôi mới uống ». Vợ Sanh phát khùng gất lên mà rằng : « Chàng điên sao ! Cái chén thì lớn như vậy, còn cái miệng bình

tích thì nhỏ bằng này, mà bắt thò cái chén vào múc ra thì múc làm sao được cơ chứ ! » Tức thì Sanh mặt đỏ tía tai, cơn giận ở đâu ùng ùng kéo tới, bèn đập bàn mà la lớn lên rằng : « Minh nói rằng cái chén lớn không thò vào lọt được cái miệng ấm, chứ còn cái sọ người lớn bằng kia thì sao lại lọt vô được cái miệng tỉnh cơ chứ ? ? ? » Nói giút lời, tức thì giút lấy chén nước trong tay vừa cười tùm tùm mà ừng ực uống hết. Vợ Sanh thoát nghe câu nói đó, khác nào như tiếng sét đánh ngang giữa trời, bỗng nhiên vẻ mặt tái mét mà run lên cầm cập, trong bụng nghĩ thầm chắc chuyện mình đã bị tiết lậu không xai rồi lập tức bỏ nhà cha mẹ ra đi. Máy người khách bàng quang thấy vậy tưởng đâu vợ Sanh bị Sanh say rượu quất mắng, nên mới mắc cỡ mà lẩn mặt ra đi, rồi mới đỡ Sanh lên giường nằm nghỉ, Sanh cũng nằm đó làm bộ ngủ say. Một hồi lâu bèn trở dậy chạy lại xin lỗi ông nhạc. Kể đó hai người trò chuyện vui cười, mãi tới khi tà

dương xế bóng, Sanh mới đứng dậy cáo từ xin về và xin phép đưa luôn cả vợ mình cùng về luôn thể. Bấy giờ ông cụ mới cho người nhà đi kiếm con mình, nhưng kiếm hoài mà không thấy tung tích đâu cả. Sau vẫn tưởng con mình chạy đâu qua bên hàng xóm ngồi chơi. Tới khi cho người qua kiếm, thấy đều nói không thấy đâu hết, chừng đó ai nấy mới hốt hoảng cả lên ! Đương khi đó, bỗng đâu có con tỳ nữ chạy lại thưa rằng : « Thưa !.. Thưa... lão gia ! Tiểu-thơ con đã thắt cổ tự vận trong nhà tiêu rồi đó a ! » Cả nhà nghe nói, mới vội vàng kéo ồ cả lại nhưng khi tới nơi thì đã thấy tắt hơi từ lâu rồi không sao cứu chữa được nữa. Còn cái duyên cố vì đâu mà chết thì không ai dự đoán được cả. Bất đắc dĩ ông cụ mới phải đem tình thiệt mà nói với Sanh. Sanh vốn đã biết rõ từ trước nhưng cũng làm ra bộ giận giữ mà rằng : « Tôi cùng

vợ tôi thuở nay thương mến nhau biết là chừng nào, thế mà sao ngày nay lại có chuyện này xảy ra như vậy! Tất là nhà ông có chuyện gì bức nó nên nó mới phải chết như vậy đó thôi. Để tôi về nhà rồi ông sẽ coi!» Nói đoạn, bèn đứng phắt dậy ra cửa đi về.

Sanh trải qua cơn phong ba gió táp đó, trong tâm chán ngán việc nhà, mới lại từ biệt anh mình mà đi đầu quân, quyết lòng hiến thân cho nước.

MÀN ĐỌC CUỐN

COZ MA TINH DUY

Đã được hoàn thành năm 1952 và đã được
in ra tại nhà in của nhà xuất bản
Đông Phương ở Hà Nội. Năm 1953
đã được in lại và được phân phối
tại các thư viện và phòng nghiên cứu.

ở ra tiếp

Học hỏi thời đại

(Flowers of the age)

Ái nhân học lòng QUANG-BÔNG

Học hỏi thời đại - là một cuốn sách
được in ra (nhà xuất bản Đông Phương)
tại Hà Nội năm 1952. Đây là một
cuốn sách nghiên cứu về các tác phẩm
của các nhà văn, nhà thơ, nhà viết kịch
và nhà soạn nhạc của thế kỷ XX. Sách
được in ra để phục vụ cho việc nghiên cứu
và giảng dạy về văn học và nghệ thuật
thời đại. Sách được phân phối tại các
thư viện và phòng nghiên cứu.

Đã được in lại năm 1953 và được phân phối
tại các thư viện và phòng nghiên cứu.

NÊN ĐỌC CUỐN CON MA TÌNH DỤC

Xã hội đoán thiên tiểu thuyết rất hay, do
ngòi viết mạnh bạo đã đem cái mặt trái của
xã hội gần đây ra mà bóc lột, mà miêu tả một
cách rất rõ ràng chân thiết, giá 2 cắc (0\$20)
mua xỉ sẽ tính nhiều huê-hồng, xin hỏi nơi
đại-lý số 72, đường Dayot Saigon.

sẽ ra tiếp

Đóa hoa thời-đại (Flowers of the age)

Ai muốn học tiếng QUẢNG-ĐÔNG !!!

Hoa-Ngữ-Chỉ-Nam. — là một cuốn sách học
tiếng Tàu (tiếng Quảng-Đông) xuất bản năm
vừa rồi, ai ai cũng đều biết ; có chua cả tiếng
Tây, tiếng Annam, chữ Tàu (Hán tự) và dịch
âm ra vần Quốc-Ngữ, đã in lại lần thứ ba,
ngàn thứ năm (5e mille), có sửa đổi lại, có
thêm nhiều và có dầy cả phép đặt câu nữa.
Nay bán hết đã lâu, đương cho in lại lần thứ
tư (4e édition) lần này có sửa đổi lại rất
kỹ càng, thêm nhiều và gia thêm một cuốn-
phụ (complément) ở sau nữa. Nay mai sẽ
xuất bản, giá sẽ định sau.

Imprimerie
TIN-DUCTHU-XA
37-38 rue Sabourain Saigon